

klart, hvad vi i Danmark forstår ved en internationale dimension i uddannelserne.

Kravet om en international dimension spænder over hele uddannelsessystemet, således som også fru Anne-Marie Meldgaard var inde på, fra folkeskole til de videregående uddannelser og til voksenuddannelserne. Dette krav fordrer præcise anvisninger på, hvordan det internationale element integreres hensigtsmæssigt i uddannelserne, og det er lige præcis det, vi mangler i dag.

Formålet med forespørgselsdebatten tilbage i januar sidste år var således også fra Venstres side et forsøg på at sætte nye mål, at lokalisere nye fyrtårne og at finde nye veje, der fører til morgendagens sigt punkter.

Spørgsmålet, vi naturligvis må stille os selv i dag, er så, om vi har nået dette med ministerens redegørelse, eller om ministerens redegørelse er et forsøg på at nå dette, og her må vort svar desværre være nej. Vi finder ikke mange nye fyrtårne i ministerens redegørelse, og jeg forstod på den socialdemokratiske ordfører, at også Socialdemokratiet efterlyser visioner i redegørelsen. Ja, man sidder nærmest tilbage med en fornemmelse af, at ministeren har været præsenteret for en bunden opgave forstået på den måde, at et flertal her i Folketinget har pålagt ministeren at lave en redegørelse om et eller andet med den internationale dimension i uddannelserne.

Ser man på dagsordenen, der i sin tid opfordrede ministeren til at udarbejde redegørelsen, kan man vel godt sige, at den første del af dagsordenen er efterlevet med denne redegørelse, nemlig den del, der handler om den seneste udvikling af den internationale dimension i uddannelserne. Der er i redegørelsen mange gode eksempler på en række af de mange meget prisværdige initiativer, der tages rundt omkring i fædrelandet, rundt omkring på de forskellige uddannelsessteder, men den nationale strategi for den fremtidige udvikling mangler desværre helt og aldeles, og det skal jeg da ikke undlade at udtrykke Venstres skuffelse over.

Der foregår ganske rigtigt en masse, der har relation til den internationale dimension. Det er glimrende, at der er mange ildsjæle rundt omkring, det er godt, at den internationale dimension gror, og det er godt, at den internationale dimension udspringer af et engagement og en interesse for sagen enten blandt lærere eller blandt elever, studerende eller deltagere i undervisningen.

Men desværre mangler der helt en overordnet strategi og koordinering. Hvor er det, vi vil hen? Hvad er det, vi vil opnå? Hvem skal være indpisker, hvem skal være indsparker, hvem skal sikre kvaliteten i det, der laves, osv., osv.? Hvordan kommer vi ud over, at den internationale dimension ikke blot handler om en fed udlandsrejse uden daglig skolegang, uden lektier og uden noget fagligt indhold for deltagerne, kan man vel med rette spørge.

Tilsyneladende ønsker ministeriet i hvert fald ikke at komme med et bud på en overordnet national strategi for den internationale dimension i uddannelserne. Ministeren kommer nemlig ikke med noget konkret bud på, hvordan vi skal klare den øgede globalisering, men giver derimod en beskrivelse af, hvordan det er gået indtil nu. Den nationale strategi er umådelig vigtig, ikke mindst for at tilkendegive over for de forskellige uddannelsessteder, om de er på rette vej eller ej.

Den internationale dimension foregår, som det bedst af alt illustreres i ministerens redegørelse, ved spredt fægtning. Vi savner derfor fortsat den overordnede strategi for, hvordan vi får den internationale dimension integreret som en naturlig del af vort uddannelsessystem.

Hvis jeg kort skal gennemgå en række konkrete afsnit i redegørelsen og dermed gennemgå forskellige niveauer i uddannelserne, vil jeg starte med at konstatere, at der desværre står forbavsende lidt om folkeskolen og gymnasiet i redegørelsen. Der er tale om en beskrivelse af tingenes tilstand, og der er intet bud på en overordnet strategi.

Det ser jo så til gengæld lidt bedre ud, når vi kommer til afsnittet om erhvervsuddannelserne. Det er godt, at ministeren vil styrke den internationale indsats på erhvervsuddannelsesområdet. Der er jo dybest set tale om Danmarks kommende iværksættere og virksomhedsejere, så det er bestemt vigtigt, at man også under en faglig uddannelse stifter bekendtskab med verden omkring os. Det styrker den geografiske mobilitet i en hel uvurderlig grad.

Antallet af unge, der ønsker at komme i praktik i udlandet, må kunne øges væsentligt, ikke mindst når man tænker på, hvor populært det netop er blandt unge at rejse til udlandet. 900 ud af en årgang er ikke meget. Ministeren må have et bud på, hvordan vi kan forbedre det. Der er tale om en fantastisk mulighed for de unge, men det er jo selvfølgelig en forudsætning, at de unge har kendskab til muligheden for at kunne benytte den.